

[Bøgholm.]

se det som en af de vigtigste politiske opgaver at arbejde for en forbedring af det danske forsvar. Kan man betale sig fra angrebskrig, er pengene givet vel ud. Ordningen er et første skridt på vejen, og det er som et sådant, jeg giver den min stemme.

Frode Jakobsen: Der er jo et ord, der siger: bevar mig for mine venner, mine modstandere skal jeg nok klare selv! Jeg må sige, at allerede på forhånd var det eneste, jeg var bange for på hjemmeværnets vegne, de venlige ord om hjemmeværnet, som det ærede medlem hr. Carsten Raft havde bebudet at ville komme med. Dem var jeg mere bange for end de uvenlige ord, som jeg ventede fra anden side. Jeg mener, at der også bagefter er grund til at tænke på den måde. Det er rigtigt, at hjemmeværnet har ønsket, at det kom med i denne forsvarsordning, men for os, der repræsenterer hjemmeværnet, har det ikke været så afgørende et spørgsmål, om hjemmeværnet kom med i denne omgang eller ej. Det, der har været afgørende for os, har været hjemmeværnets endelige placering.

Der har været praktiske grunde, som har talt imod at tage hjemmeværnsloven med nu. Forsvarsordningen falder jo i det hele taget i to dele: på den ene side en lov om forsvarrets organisation, forsvarrets rammer, det, der bestemmer selve forsvarrets størrelse og struktur, og på den anden side en personellov, der fastlægger personellens ordning, personellens kår. Hjemmeværnsloven, sådan som vi har den, er en blanding af de to ting, og de ændringer, som der er grund til at foretage i en hjemmeværnslov, er netop i det væsentlige kun ting af personel karakter. Hvis en hjemmeværnslov skulle have været til behandling nu, ville det betyde en opsplitning af den nuværende hjemmeværnslov i de to bestanddele. Jeg ved, at de vanskeligheder kunne man have overvundet, men det er i hvert fald et faktum, at der også kan gives rationelle grunde for at lade hjemmeværnsordningen vente til senere og ordne hjemmeværnets personelforhold i forbindelse med det øvrige forsvars personelforhold.

Samtidig mener jeg alligevel, at der er mere, som har talt for at få hjemmeværnslovene med i denne omgang. Det, der har

talt for det, er udelukkende det psykologiske, at der fremfor alt ikke måtte skabes det indtryk i hjemmeværns kredse, at hjemmeværnet er blevet glemt. Derfor tror jeg, det ville have været en fordel, om hjemmeværnsordningen havde været med nu. Når jeg siger dette, er det imidlertid ikke, fordi jeg på nogen måde er bange for hjemmeværnets endelige placering. Der er givet så mange udtryk for velvilje over for hjemmeværnet fra de politiske partiers side, der er givet så mange løfter over for hjemmeværnet fra partier, som repræsenterer et stort flertal. De er givet ved mange lejligheder. Den radikale ordfører har vel ingen løfter givet, men også i hans tale var der udtrykt en forståelse, som jeg var glad for. Jeg mener, at vi kan håbe på, at den enighed om forsaret, som efter min mening er det bedste ved hele den ordning, vi drøfter nu, også vil kunne opnås om hjemmeværnet, når dets forhold til sin tid kommer til behandling.

Hjemmeværnet har også en sådan styrke ude i det danske folk og inden for alle demokratiske partier, at jeg ikke er bange for, at hjemmeværnet vil blive glemt. Derfor er det som sagt ikke hjemmeværnets endelige placering, jeg mener der er grund til at være bekymret for. Hvis jeg er ængstelig, er det en ængstelse af psykologisk art, en ængstelse for, at der skal opstå den opfattelse, at hjemmeværnet er blevet glemt. En sådan opfattelse vil være fuldstændig forkert, men derfor kan den alligevel gøre sin skade — og en uoprettelig skade, for man bør aldrig glemme, at hjemmeværnet består af frivillige folk; hvis de bliver skuffet, hvis de bringes i tvivl og derfor går deres vej, kommer de aldrig igen. De kommer heller ikke igen, selv om det, der var årsagen til deres skuffelse, bliver ophævet. Hjemmeværnet er på den måde et meget ømfindtligt apparat sammenlignet med det øvrige forsvar. Men hvis nogen har bidraget til denne for hjemmeværnet farlige misopfattelse i hjemmeværns kredse, er det efter min mening det ærede medlem hr. Carsten Raft. Jeg tvivler ikke om, at det ærede medlem har ønsket at gøre hjemmeværnet en tjeneste, det beviser hans holdning over for hjemmeværnet i almindelighed, men jeg er heller ikke i tvivl om, at den tjeneste,